ANUNȚURI

• După vizita pe care ne-a făcut-o luna trecută, impresionat de cele văzute, PS Macarie, episcopul românilor din Nordul Europei a crezut de cuviință să dăruiască părinților noștri cea mai înaltă distincție a episcopiei sale pentru clerici: **Crucea Nordului** *(foto)*, însoțită de gramată, pentru „activitate excepțională în promovarea valorilor creștine și în slujirea pastoral – misionară”. Cele două cruci de argint au fost primite, în numele amândurora, de părintele Ștefan, prezent duminica trecută la Liturghia arhierească din satul natal al ierarhului, Spermezeu, jud. Bistrița.

• Dacă săptămâna trecută, maicile de la **Schitul Bujoara**, locul de naștere al Părintelui Arsenie, l-au cinstit pe ocrotitorul lor, Sf. Ioan Iacov Hozevitul, strana surorilor fiind invitată să dea răspunsurile la slujbe, în ziua hramului **mănăstirii Băița** *(foto)*, Sf. Nifon al Constantinopolului, a fost rândul fraților să cânte, prin o parte din grupul „Sf. Ioan Damaschin”, condus de pr. Gabriel Streulea. Ambele hramuri au adunat soboare numeroase de preoți, dar și mulți iubitori ai acestor sfinți, doritori să-și încarce bateriile duhovnicești în locuri pline de har și rugăciune.

ȘTIRI

• Sinodul Mitropoliei Olteniei, întrunit săptămâna trecută la Mănăstirea Lainici, a discutat propunerile de **canonizare** a Cuvioșilor **Visarion Toia** (fost stareț la Lainici), părintele mărturisitor **Gherasim Iscu** și cuviosul **Ioan de la Horezu** (duhovnicul familiei Brâncoveanu). (*sursa: basilica.ro)*

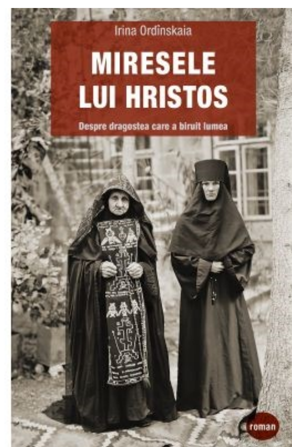
• Părintele Alexandru Baltaga a fost singurul cleric din Sfatul Țării când s-a votat unirea Basarabiei cu România. Când Uniunea Sovietică a ocupat Basarabia, a fost deportat într-un lagăr din Kazan, azi capitala Tatarstanului. Clericul recunoscuse în fața anchetatorilor că nu agrea revoluția bolșevică și nici faptul că, înainte de Unire, românii nu-și puteau folosi limba maternă în cult. Sinodul Mitropoliei Basarabiei a anunțat de curând că **Preotul Mărturisitor Alexandru Baltaga a fost propus pentru canonizare în 2025**. (*sursa: basilica.ro)*

• Obștea mănăstirii „Sfântul Antonie cel Mare” (Florence, Arizona, SUA), a dat startul unei campanii de strângere de fonduri în vederea **editării a cinci volume despre viața și învățăturile Părintelui Efrem Filotheitul.** Cuviosul Efrem din Arizona (n. 1927) este unul dintre cei mai renumiți părinți ortodocși contemporani, ucenic al lui Gheron Iosif Isihastul, lângă care s-a nevoit timp de 12 ani; ctitor a 17 mănăstiri ortodoxe în America de Nord. A trecut la Domnul pe 7 decembrie 2019, la vârsta de 92 de ani. (*sursa: doxologia.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Irina Ordînskaia

Miresele lui Hristos

Romanul "Miresele lui Hristos" este inspirat din fapte reale, fiind dedicat monahilor și monahiilor care au pătimit în anii de prigoană comunistă.

În mijlocul unei lumi atee, aceștia au avut de înfruntat nevoințe grele, răbdând asuprirea autorităților, deportări, lagăre, frig, foame, boli și sărăcie lucie. Pășind pe drumul crucii, trecând uneori prin suferințe cumplite, ei găseau puterea de a se ruga și a-L slăvi pe Dumnezeu, păstrându-și credința.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 29 (XCVII) 13 august 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Cât de mult o iubea Gheron Iosif pe MAICA DOMNULUI

Dragostea sa pentru Maica Domnului era mai presus de orice descriere. **Nu am văzut până astăzi un om care să o iubească atât de mult pe Maica Domnului**, după Dumnezeu, precum Starețul Iosif.

Ochii săi vărsau lacrimi la simpla auzire a numelui ei sau și numai atunci când vedea icoana ei sau cânta vreo cântare închinată ei.

Odată nu putea să doarmă și mi-a mărturisit și din ce pricină: Numai cât mi-am adus aminte de Maica Domnului și nu am mai putut adormi. Această dragoste arzătoare a sa se vede din următoarele cuvinte scrise în epistolele sale:

Eu nu pot să sărut doar o singură dată icoana Maicii Domnului și să plec, căci atunci când mă apropii de icoană, ca un magnet mă atrage către ea. Și trebuie să fiu singur, fiindcă ***doresc să o sărut ore întregi****. Și ca o suflare de viață vine în sufletul meu, umplându-mă de Har și nedându-mi voie să mă depărtez. Dragoste, iubire dumnezeiască, foc arzător care, de îndată ce intri în biserică, te întâmpină, atunci când este o icoană făcătoare de minuni, și te cuprinde o suflare cu bună mireasmă, încât rămâi ore întregi răpit în extaz, ieșit din sine, în Raiul cel bine mirositor. Atât de mult Har dăruiește Maica Domnului celor care își păstrează trupul*

MaxiMina a ajuns copăcel la 2 ani!

Încă poticnindu-ne de cele mai multe ori, neștiind mai deloc să vorbim, am ajuns să intrăm în al treilea an de existență. Dragostea și îngăduința dumneavoastră acoperă cuvântul greu din Evanghelie, care ni se potrivește atât de bine: ***„Iată trei ani sunt de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l; de ce să ocupe locul în zadar?”*** Iar mila lui Dumnezeu și ajutorul minunat al celor doi sfinți dragi: Sf. Maxim și Sf. Mina, sunt cele care ne fac să mergem mai departe, săptămână de săptămână. Până când va rândui tot Dumnezeu.

PÂNĂ ÎN SEPTEMBRIE INTRĂM ÎN VACANȚĂ !

curat.

Toţi Sfinţii au adus multe laude Maicii Domnului, dar eu nu am găsit o laudă mai frumoasă şi mai dulce cu care să o chem în fiecare clipă decât aceasta: «Maica mea! Dulcea mea Măicuţă!» De îndată ce noi o strigăm, ea aleargă imediat spre ajutor. Nu apuci să spui: «Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă!», că îndată, ca un fulger, străbate mintea şi umple inima de luminare. Şi atrage mintea spre rugăciune, iar inima spre dragoste. De multe ori petreci întreaga noapte în tânguiri şi strigându-o în rugăciune, îi aduci laude ei şi mai ales Celui pe Care Îl ţine în braţe.

O ruga de mult timp ca să îl ia, pentru a se odihni. Adeseori ţinea în braţe icoana ei şi cu lacrimi fierbinţi o ruga: *Când vei veni la mine? Când vei lua sufletul meu?*

Iar Maica Domnului, pentru a arăta câtă dragoste şi evlavie avea Stareţul faţă de ea, a luat sufletul cuvios al Stareţului chiar în ziua Adormirii ei.

Arhimandritul

Efrem Filotheitul

Maica Domnului Iisus

Traian Dorz

Maica Domnului Iisus:

crin al Cerului de Sus,

rai al sfintei bucurii,

- binecuvântată fii.

Maica Domnului Hristos:

dar al gândului duios,

floarea zărilor cereşti

- binecuvântată eşti.

Maica Marii Îndurări:

chip al Sfintei Ascultări,

taina sfintei profeţii

- binecuvântată fii.

Maica Domnului Hristos:

rodul duhului frumos,

mila inimii-omeneşti,

- binecuvântată eşti.

Maica Domnului Iisus:

rugătoarea noastră Sus,

te cinstim supuşii fii

- binecuvântată fii!

Ştiinţa creştină

„Te voi lăuda, că sunt o făptură aşa de minunată."
Ps. 138, 14

Tainele CELULEI

Celulele au fost descoperite pe la jumătatea sec. al XVIII-lea, când omul de ştiinţă Robert Hooke a construit primul microscop rudimentar. El a studiat scoarţa unui copac şi a văzut că are în componenţă nişte compartimente mici, pe care le-a numit celule, de la cuvântul latinesc „cella", care înseamnă încăpere.

Însă după această descoperire, timp de câteva sute de ani, celulele au rămas o mare taină pentru oamenii de ştiinţă, **ca nişte cutii negre despre care nu se ştia ce conţin**. Acum însă cunoaştem o mulţime de lucruri despre ce se petrece în interiorul celulelor şi cum arată, iar cuvântul potrivit pentru aceasta este „complicat". Dar în acelaşi timp este şi extrem de interesant.

Cercetările din ultimul secol s-au axat mai întâi pe organismele cu forme simple de organizare, acestea fiind bacteriile. Însă „simple" nu este corect spus, pentru că, de exemplu, **o bacterie precum „e coli"**, care ajută la digerarea alimentelor din stomac, **este mai complexă ca organizare decât întregul oraş-metropolă Tokyo**! Iar bacteriile sunt dintre cele mai simple organisme, căci nu au nucleu, nici mitocondrii (uzinele energetice ale celulei), precum celulele care compun celelalte vieţuitoare.

Aşadar, studiind bacteriile, cercetătorii au încercat să înţeleagă întâi lucruri elementare: cum este posibilă duplicarea ADN-ului, cum este copiat ARN-ul mesager din ADN sau cum sunt produse proteinele.

De la bacterii, studiile s-au fixat pe organisme formate dintr-o singură celulă, dar care are şi nucleu, şi compartimente specializate, ca nişte adevărate fabrici. Un organism de acest fel este drojdia, care ajută la dospirea pâinii şi la fermentarea băuturilor alcoolice. Aşadar, studierea nucleului a dus la descoperirea ADN-ului din el, un sistem tridimensional diferit, în funcţie de tipul celulei (creier, muşchi, ficat, etc.)

Lucrul uimitor care a urmat ca descoperire a fost faptul că ADN-ul copiat în fiecare nucleu este transmis prin ARN-ul mesager, străbătând nişte pori ai nucleului şi de acolo, pe nişte căi anume pentru fiecare informaţie, către partea specifică din acea celulă. Este ca drumul nostru de fiecare zi, de acasă la lucru: îl urmăm exact la fel, cu aceleaşi schimbări de direcţie, la stânga sau la dreapta, când este nevoie. Acelaşi lucru se întâmplă în fiecare celulă, însă mult mai organizat decât traficul nostru, care devine imposibil la orele de vârf. Fiecare ARN ştie exact unde să meargă şi pe ce drum anume, iar când ajunge la destinaţie, transferă mai departe informaţiile în funcţie de specificul său: producerea proteinelor, ataşarea unor carbohidraţi sau unor molecule, ori alte funcţii.

Aşadar, o celulă are nenumărate compartimente, fiecare fiind **specializat** a face ceva şi totul se petrece într-o **ordine desăvârşită**. Este ca într-o uzină în care fiecare secţie are un specific aparte şi toate împreună dau produsul final.

Aş putea compara acest transfer neîncetat de informaţii de la nucleu la compartimentele celulei cu **un uriaş sistem poştal**, în care fiecare informaţie este etichetată la expediere şi merge exact unde este destinată. Deosebirea faţă de orice sistem poştal din lume e că în interiorul celulei totul se întâmplă extrem de precis şi mai ales rapid. Eu îmi mişc mâna de la sine, dar aceasta ascunde procese complicate care au loc în milioane de celule ale masei musculare.

Iar noi avem în componenţă miliarde de asemenea celule. Şi sunt diferite. Diferă şi cele care compun acelaşi ţesut, darmite cele care fac parte din organe diferite!

Un alt lucru uimitor observat de cercetători este că, deşi sunt diferite, toate aceste miliarde de celule din corpul uman **trebuie să lucreze împreună**. În exteriorul fiecărei celule există o matrice care o ajută nu doar să se conecteze la celelalte celule, ci şi să comunice cu acestea, să facă schimb de molecule. Iar această matrice se află nu doar în organismul uman, ci chiar şi la plante!

Aşadar, toată această structură complexă la nivel de fiecare celulă (chiar şi a celei mai simple bacterii) şi faptul că ele sunt unice ca existenţă, **ne întăreşte credinţa în Dumnezeu Atotţiitorul** şi Făcătorul cerului şi al Pământului, iar teoria evoluţionistă este definitiv infirmată, căci nu există ceva simplist care să fi evoluat, ci **fiecare organism are o complexitate uimitoare în sine**!

Dr. Jeff Tomkins

Cercetător la Institutul Creştin de Cercetare a Creaţiei

San Diego (SUA)

Povestea Maicii Domnului

- Adormirea -

Ion Pillat

Cum cădea în sat amurgul peste-ogrăzi și peste șure,

A ieșit cu luna plină heruvimul din pădure.

S-au speriat copii cu vite și-au țipat de spaima lui

Liniștit o luă pe coastă, pe sub plopii drumului.

Au foșnit ca de furtună, fără vânt în frunză, plopii.

Luna tremură, devale roate mari în iazul popii.

S-a oprit la casa veche unde drumu-și face cruce,

Creștinește la răspântie și-ntârzie pân' se duce.

A bătut în lemnul porții de stejar, de-două ori:

Singură se trase poarta și primi pe călător.

Câinele urlă o dată lung, apoi doar mârâi.

Heruvimul pentru-atâta însă pasul nu-și grăbi.

Maica Domnului, ca-n vremuri, stă cu lucrul la fereastră.

O trezi în raza lunii, lin, aripa lui albastră.

Strânse ia începută, toate grijile le strânse,

Strânse zilele trăite, cu șirag de lacrimi plânse.

La icoane ea aprinse cuvios o lumânare.

Până-n temelii de suflet o cuprinse pace mare.

Se-nchină lui Sân Nicoară, lui Sân Ion, ei cel mai drag,

Se gândi la fiu-n ceruri și la câinele din prag,

Își udă ca totdeauna toate glastrele de nalbă,

Se găti ca pentru noapte cu cămașa cea mai albă,

Netezi cearceaful bine, să nu facă nici o cută.

Pânză inului curată ca și viața ei trecută,

Se culcă sfioasă-n patu-i strâmt, ca pe o năsălie,

Și-adormi rugând pe Domnul lângă Fiul ei să fie.

Sf. Epifanie al Salaminei (sec. IV)

O descrie pe Preacurata

Statura Fecioarei Maria era de talie mijlocie. Culoarea părului îi era gălbuie și foarte plăcută și atârna pe sub acoperământul capului ei. Culoarea feței ei era ca bobul de grâu, când dă în copt bine. Ochii îi erau limpezi la căutătură și nimeni n-a ținut seama ce culoare aveau, nici până în ziua de astăzi. Se păstrează doar într-o mică măsură idei, cum că erau ca măslina coaptă. Sprâncenele ei erau în oarecare mlădiere și foarte minunate.

Fecioara Maria nu avea o împodobire lumească, ca a tuturor fecioarelor sau a femeilor lumești. Mâinile ei erau delicate și degetele potrivit de lungi. Fața ei era foarte frumoasă și mult curată, fără încrețituri sau riduri, și nu avea nimic care să deranjeze privirea cuiva. Veșmintele ei erau lungi, capul îi era acoperit totdeauna cu un văl foarte smerit, care atârna în jos. Graiul ei era plin de bunătate și încet, cu multă sfială, și nimeni n-a văzut-o în viața ei strigând sau vorbind cu voce tare și răstită, sau cu iuțime. Numai atunci a fost vocea ei mai tare, când a plâns cu hohote și suspinuri mari sub Crucea Fiului ei Cel preadulce și preaiubit pe Dealul Golgotei.

Sfinți contemporani

Mănăstirea Bănceni, tărâm al sfințeniei

Aflată la doar 20 kilometri de Cernăuți (Ucraina), Mănăstirea Bănceni și-a dobândit deja renumele de lavră, prin grija *P.S. Mihail Jar (în schima mare Longhin)*, inima mănăstirii. Două dintre viețuitoarele de aici, **Maica Serafima și Maica Heruvima, împreună cu pruncul Serghie**, ale căror sfinte moaște au fost descoperite prin minune dumnezeiască la doar câțiva ani de la mutarea lor la Domnul, au înveșmântat ținuturile de aici în har și minune dumnezeiască.

Vorbind despre Maica Serafima, Părintele Mihail Jar spune: „Era întruna în rugăciune. Când mă duceam la dânsa, ea era în genunchi, și Psaltirea, Acatistierul, Biblia, toate erau deschise. Un an, cât ea nu a văzut – pentru că făcuse operație la ochi -, o mănăstire de maici, 130 de maici, nu o putea mulțumi cu citirea. Citea câte o maică, obosea și se ducea, și spunea Maica Serafima: *Haideți, poate se mai găsește careva să citească...* Ea zi și noapte s-a rugat și a citit din cărți! Întruna! Nu avea liniște dacă nu se ruga. Seara ridica mâinile spre Cer și până dimineața nu le cobora! Numai lacrimile îi curgeau. Odată am pus o maică să aibă grijă de dânsa. Știți cum e la noi... Unei maici starețe i se dă un ajutor, care să aibă grijă de ea. Dar ea nu a vrut, totul a ascuns, în smerenie. Nu a vrut să lase pe nimeni să stea cu dânsa. Mi-a spus: *Părinte, dacă se poate să stau singură, mă pot îngriji. Dar cum spuneți Sfinția Voastră... Dacă spuneți că trebuie, atunci trebuie, dacă nu, nu...*"

„Cu ani în urmă – continuă Părintele Mihail, prima mea parohie a fost în satul maicii. Biserica a fost închisă vreo 35-40 de ani, de comuniști. Când am venit, am început să facem biserica. Maica era un dar de la Dumnezeu. Venea seara la vecernie, dimineața la Sf. Liturghie și după-masă la întâlnirile noastre. Și cum se așeza, așa rămânea toată slujba! Nici nu se mișca, nici nu clipea... Câteodată mă întrebam: *Oare maica nu doarme?* Numai buzele umblau la cântare. La spovedanie, nu avea ce spovedi, însă se smerea atât de tare, încât spunea că e cea mai păcătoasă."

Sfinte moaște

Părintele Mihail și obștea Bănceniului, în semn de prețuire pentru ceea ce au însemnat pentru ei Maica Serafima, Maica Heruvima și pruncul Serghie (unul din copilașii luați de păr. Mihail pentru a nu muri abandonat și care a murit la un an din cauza unei boli grave din naștere), au pregătit un loc special pentru cele trei trupușoare, spre a fi mutate, din cimitirul mănăstirii, în acel loc, spre odihnă veșnică. Părintele Mihail spunea:

„Când am scos sicriul Maicii Serafima, eram cu toți frații de la mănăstire. Mai ales la copil și la Maica Heruvima curgea apă din sicriu. Sicriul maicii Serafima, cum l-am pus, așa l-am găsit: uscat, întreg! Când l-am scos la suprafață, s-a învelit tot cu rouă, strop cu strop. De acum, miam spus să fac măcar de un deget loc între capac și sicrie, ca să se usuce hainele, pentru că dacă nu, vor mucegăi și se vor împuți. Și am desfăcut puțin sicriele.

La copilul Serghei, la nouă ani după ce a murit, nu ar fi trebuit să rămână nici oasele, pentru că la copii oasele se fac praf, se topesc. Căpușorul era întreg, părul pe cap, fața întreagă... Am ridicat atunci capacul. Când deschid, văd limbuța așa, într-o parte, cum o ținea când era bolnav. Așa a rămas limbuța! Am desfăcut apoi capacul puțin la mica Heruvima, apoi la maica Serafima. Când mă uit la maica Heruvima, văd că picioarele ei stau drepte. Când pun mâna, piciorul țeapăn! Am desfăcut sicriul. Și ea era întreagă-întreguță, cum am pus-o, doar că uscată. Nici un miros urât, nimic! Erau deja cinci ani de când a fost îngropată. Și când am descoperit fața, era doar puțin neagră, din cauză că fața călugărilor se acoperă cu o pânză neagră când sunt înmormântați. Când am dezgropat trupul Maicii, am vrut să îl ungem cu mir, așa după cum se obișnuiește. Însă trupul ei deja mirosea a mir. La copilul Serghei e un alt miros, la Maica Serafima miroase alt fel, iar la Maica Heruvima cu totul alt fel. Chiar acum, în Postul Mare, piciorul ei era ud într-una, și curgea mir din

el."

Minunile Maicii Serafima

De ani de zile, Mănăstirea Bănceni nu avea apă potabilă, aceasta fiind adusă de la depărtări, în cisterne. Părinții de aici au căutat, ani de-a rândul, sursă de apă, dar în zadar.

„Au săpat ai noștri o fântână, undeva în câmp, de vrem 14 metri, și numai nu dădeau de apă, ne mărturisește Părintele Mihail. Și am zis: *Maică Serafima, arată-ne unde găsim apă!* Și am văzut-o pe Maică, la circa cinci metri, în aer, însă m-am temut să ridic ochii. Și ea tot se muta, din loc în loc. Iar eu spuneam părintelui care era cu mine: *Părinte, bate acolo un țăruș... Bate dincolo un țăruș...* Nu i-am spus părintelui nimic din ceea ce văzusem, atunci. Și maica avea așa un zâmbet fericit!... Ea nu a râs în viața ei. A lăsat doar ochii în jos, așa cum îi ținea întotdeauna, și când era în viață. Am săpat prima fântână, la trei metri adâncime. Am scos 40 de tone de apă pe zi! Trei metri adâncime la suprafață. Toate fântânile pe care le-am săpat, s-au umplut. Alături, am găsit apă la jumătate de metru! Am socotit că e mila și darul lui Dumnezeu care au fost peste noi!"

Despre Maica Serafima și minunile ei nu se mai miră nimeni, acum, în toată regiunea Cernăuților. Au fost prea multe întâmplări, binecuvântări, rânduite de Dumnezeu prin Maică. Mai mult parcă decât orice, Maica are aplecare pentru copii. Unii dintre ei – nu puțini – sunt în viață, acum, datorită mijlocirilor Maicii Serafima.

O mamă născuse doi copii. Unul din ei murea. M-au chemat acolo. Am pus degetul Maicii Serafima pe copil, și copilul a început să caute mâncare! Și doctorii au spus: *Minune!*"

Să avem binecuvântarea lor!

I.G.

Vestimentația creștină
ÎN LUMEA DE AZI (7)

Preot Ștefan

În arta decăzută este ca în viața fără Hristos: îți permiți ceea ce nu îți permiteai în fața oamenilor, să fii indecent, să te porți în chip necuviincios. Sub numele de artă se fac multe lucruri care altfel nu s-ar îndrăzni să fie făcute. Dar **arta este o formă de exprimare a sufletului: ceea ce ai în inimă, aceea iese la iveală în creația ta**. Ai curvie în suflet, aceasta exprimi în artă, în versuri, în muzică, în picturi, în sculpturi necuviincioase. Nu orice artă este mântuitoare!

La fel se întâmplă și în sălile de dans, căci dansul a decăzut față de ceea ce era înainte vreme. Îmbrăcămintea indecentă te îndeamnă la gesturi și mișcări curvești, pe care, în mod obișnuit nu îndrăznești să le faci.

Eu, ca duhovnic, nu pot da blagoslovenie oricui să se uite la acest chip de artă. Multe din albumele cu reproduceri sunt de fapt o colecție de imagini pornografice, astfel a ajuns arta de câteva secole încoace. Or, ca să vezi așa și să rămâi neîntinat, trebuie să fii tare ca piatra... Dar câți sunt așa?

Dintr-o altă perspectivă, să ne gândim cât de afectat este sufletul artistului care se uită ore în șir la o femeie dezbrăcată, ca să picteze un nud. Fiecare e liniștit că își face treaba, și pictorul, și femeia, dar urmările?

Un alt semn că a căzut rușinea este acesta: mii de ani, până în ultimul secol, nimeni nu s-a putut gândi că o femeie poate să nască ajutată de un bărbat. Moașa a fost moașă, iar nu moș! Ce să înțelegem? Că până în secolul XX oamenii au fost niște înapoiați? Mă pun în postura soțului creștin, care nu dă voie altui bărbat nici măcar să se atingă de mâna soției. Și atunci să îngădui unui bărbat, sub chipul normalității de azi și al sănătății care „e mai bună și mai presus decât toate", să atingă intimitățile ei?

Trebuie să înțelegem că **în mintea noastră, chiar a creștinilor, s-a făcut o transmutare uriașă**, căci femeile acceptă fără probleme să meargă la un ginecolog bărbat, dacă acela e cel mai bun. Barometrul s-a stricat și în mintea bărbaților care acceptă așa ceva pentru soțiile lor. Chiar nu mai există femei ginecolog bune? Dacă nu mai există, haideți să naștem noi fete care să se facă ginecolog, să nu mai așteptăm ca lumea să ne ofere cadrele unei vieți necreștine, iar noi să înghițim aceasta cu ușurință!

Mai multe fete de-ale noastre mi-au spus ce greu le este să meargă la un medic bărbat, să-l lase să pună mâna pe ele. Ce traume se nasc în sufletele acelor fete! De ce să acceptăm aceasta? Să ne gândim că și atunci când Faraon a poruncit să omoare pe fiii evreilor la naștere, tot moașele făceau aceasta, iar nu bărbații.

Revenind la îmbrăcăminte, am fost întrebat la un moment dat despre felul în care trebuie să fie încălțămintea creștină. Aceasta trebuie să respecte aceeași regulă: **să acopere împotriva curviei vizuale**. Un picior bine prezentat poate deveni extrem de provocator! Să ne uităm la icoanele Maicii Domnului sau ale sfintelor: întotdeauna au piciorul îmbrăcat.

SFÂRȘIT

(Acest serial în mai multe episoade, despre îmbrăcăminte creștină este reproducerea cursurilor de la școala marțială, susținute de părintele Ștefan în vara anului 2010.)

GENIUL
Sfântului Maxim

Cum am reacționa dacă unul dintre cei mai mari oameni de știință ai lumii ne-ar invita la el acasă, la masă? Poate ne-am teme că nu știm ce să spunem în timpul discuțiilor dintre invitați... Am fi, poate, copleșiți de personalitatea și munca aceluia... În orice caz, ne-am simți cu totul onorați.

Ei bine, Sfântul Maxim este unul dintre vârfurile teologilor din tot cursul istoriei Bisericii. Este genial ca lucrare, ca scrieri, ca mărturisire. Iar la ospățul Sfintei Liturghii la care ne așteaptă de praznicul său, ne îmbracă în multă dragoste și smerenie. Ar avea atât de multe să ne dăruiască, dar nu are cui, căci nu pricepem cuvintele adânci, izvodite din preaplinul unei minți cu totul cufundate în Dumnezeu.

A fost lăsat în umbră o vreme, după adormirea sa. Apoi, prin secolele XI -XII, a fost redescoperit, la fel și puțin înainte de căderea Constantinopolului. După aceea, iar câteva veacuri de uitare. Până s-a ivit o inimă arzând de dorul Sfinților Părinți, precum a Sf. Nicodim Aghioritul, care a adunat cu grijă tot ce scriseseră mai marii Părinți dinaintea sa. Iar pe Sf. Maxim l-a iubit în chip deosebit, dându-i cinstea de a avea cea mai însemnată parte dintre ei.

Apoi a mai durat un veac ca oamenii să înceapă să-l redescopere cu adevărat, să se îndrăgostească de ideile sale, de caracterul său puternic. Secolul XX a însemnat o explozie de tipăriri ale scrierilor sale, dar și ale unor cărți și studii despre acestea. Numărul ultimelor depășește 1500. La ora actuală, mai ales în Occident, unde este chiar mai apreciat decât în unele țări vechi ortodoxe, cercetătorii se concentrează doar pe anumite fragmente, sunt specializați în anumite concepte ale sale, precum medicii în anumite părți ale medicinei. Sf. Maxim este atât de vast în cunoaștere, încât nu se poate altfel, pentru noi, liliputanii de azi. Și a scris mult (peste 90 de opere) și adânc. Sunt teologi care își petrec ani buni din viață pentru a descifra un singur fragment din cărțile sale, pentru a înțelege mai bine ceea ce acest geniu al teologiei a știut să spună despre Dumnezeu.

Și tot mai mult se descoperă actualitatea mesajului său pentru noi, cei din aceste timpuri. O parte dintre teologi îl văd acum ca o punte solidă ce poate fi așezată între bisericile despărțite în urmă cu aproape 1000 de ani. Unul dintre principalii săi traducători și comentatori din Apusul contemporan, păr. Maxim Constas, recunoaște dificultatea citirii scrierilor sale de către oamenii obișnuiți, dar îndeamnă la parcurgerea ***Capetelor despre dragoste***, ca fiind cel mai ușor de înțeles pentru noi.

Părintele Dumitru Stăniloae este unul dintre traducătorii și comentatorii Sfântului Maxim, care l-a înțeles și i-a continuat ideile. El s-a încumetat cu smerenie să urce acest Everest al teologiei și Sf. Maxim l-a iubit și l-a ajutat în lucrarea sa.

Așa cum ne iubește și ne ajută și pe fiecare dintre noi, după puterile noastre, dar mai ales după cum îl lăsăm să o facă. Poate că nu ne dăm seama încă ce binecuvântare este să fim o obște aleasă de Sf. Maxim spre a-i fi ocrotitor. Dar dacă vom privi cu atenție la icoana sa din partea stângă a iconostasului, vom simți la un moment dat o briză de aer tare, care îți taie răsuflarea. Poate ne vom speria de ea, dar nu pentru mult timp, căci Sfântul o va schimba în adiere ușoară de vânt.

Aici e îngropat un sfânt!

În această mărturie personală, Paraskevas Lambropoulos, un fiu duhovnicesc al Sfântului Porfirie, povestește cum acesta a descoperit un sfânt pe nume Arsenie, îngropat în pământ pietros, și de ce nu a vrut să sape pentru a-i recupera trupul. S-a întâmplat în jurul anilor 1970.

„Cât de minunat rânduie Dumnezeu toate lucrurile! Și totuși, El nu descoperă totul deodată, ci are planurile Sale, diferite de ale noastre. Aceasta am înțeles-o când mă plimbam odată cu Părintele Porfirie. La un moment dat, Bunicuțul a urcat pe o înălțime pietroasă și și-a ridicat brațele, parcă șoptind ceva.
Apoi mi-a arătat ceva jos, la vreo 8-10 metri în fața noastră și mi-a spus:
- Acolo este îngropat un sfânt!
Eu l-am întrebat imediat:
- Și care e numele lui, Bunicuțule?
El a zis o dată cu putere:
- Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!
Și apoi l-am auzit:
- Îl cheamă Arsenie.
Atunci l-am întrebat iar:
- Bunicuțule, nu putem să-i luăm moaștele?
Iar el a zis din nou:
- Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă! Nu! Peste o sută de ani Dumnezeu va descoperi cuiva... Știi de ce abia atunci? Pentru că oamenii nu cred în așa ceva și zic că preoții spun aceste lucruri doar ca să-și bată joc de ei. Dar Dumnezeu descoperă din când în când câte un sfânt, ca să reînvie credința oamenilor!"